

CHƯƠNG 7

Huyết Tẩy Giang Hồ

Dư Đĩnh Tân và Hồ Đại Minh nghe xong câu trả lời của người đàn ông kia, nghĩ ngợi miên man.

Riêng về phần Đường Thế Dân thì chẳng thêm nghĩ gì cả. Bởi vì tình hình võ lâm miền Bắc xưa nay chàng chưa rõ gì, làm sao suy nghĩ cho được.

Còn Đại Hành Quyết là đàn ông hay đàn bà, Đường Thế Dân cũng không nghĩ nhiều chi cho bận lòng. Bởi vì hắn với chàng chưa từng có ân oán giang hồ, cũng chẳng hề biết mặt nhau.

Có điều Đường Thế Dân nghĩ thủ đoạn của nhân vật Đại Hành Quyết kia quả thật hiểm độc, trò đùa của hắn cũng đạt tới mức tinh vi ghê rợn vô cùng.

Người đàn ông bán quan tài không thể đứng yên chờ đợi được liền ứng thanh nói:

- thưa chư vị anh hùng, hiện giờ trời cũng gần khuya rồi, nếu chư vị anh hùng muốn huynh đệ chúng tôi bắt tay vào việc, lo chuyện tẩm liệm vị kia thì xin nói cho sớm một chút. Chúng tôi sẽ mau lẹ lo một giờ là xong, bằng nếu chờ cửa thành đóng lại thì phải đợi cho tới ngày mai mới tiến hành công việc được. Chúng tôi là những người dân lương thiện làm ăn nghèo khổ, chỉ vì chút ít tiền bạc nuôi vợ con nên mới chịu cực khổ thế này.

Dư Đĩnh Tân hỏi:

- Vị nào đào huyết đầu?

Người đàn ông chủ trì tang ma đáp:

- Hắn đã đi rồi.

- Vị đó đi đâu?

- Hắn ra chỗ Hoàng Thổ lo chuyện đào huyết để chôn cất vị anh hùng bạc số kia.

Dư Đĩnh Tân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vậy thì đêm nay xin miễn sự tăng tụng niệm rùm beng làm gì náo động cả vùng này vô ích. Chư vị hãy giúp mỗi người một tay khiêng cỗ quan tài ra dốc Hoàng Thổ chôn cất cho

mau. Tất cả những tiền mai táng và mộ bia hãy để chúng ta lo liệu, có thể còn thưởng thêm một số cho các vị đem về cho vợ con. Như thế có được chăng?

Người đàn ông chủ trì việc tổng táng kia nghe Dư Đỉnh Tân hứa cho thêm tiền thì vô cùng hoan hỷ.

Hắn gật đầu:

- Chúng tôi xin cảm ơn chư vị anh hùng hào hiệp.

Nói xong hắn giục bọn người cùng hắn khiêng tử thi của Châu Côn tẩm liệm vào cỗ quan tài.

Trong khi bọn kia lo tẩm liệm tử thi thì Hồ Đại Minh bước lại gần Dư Đỉnh Tân thì thầm:

- Dư Tổng Quản, tại hạ có một phương cách khiến cho nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết kia xuất hiện.

Dư Đỉnh Tân sáng ngời đôi mắt:

- Phương cách ấy như thế nào?

Hồ Đại Minh kề miệng vào tai Dư Đỉnh Tân thì thầm mấy câu thật khẽ không một ai được rõ.

Dư Đỉnh Tân trợn mắt:

- Có thể như thế được hay sao?

Hồ Đại Minh trầm giọng:

- Chắc có thể làm cho nhân vật khủng bố kia xuất hiện được chứ chẳng không. Cứ theo như thế có thể hắn là đàn bà, mà đàn bà thì lòng dạ hẹp hòi tự đại. Nếu tại hạ đoán chẳng sai thì hiện nay người đàn bà thần bí đó hãy còn chưa rời khỏi chốn này, chắc là còn lẫn quất trong bóng tối để xem kỳ công sáng tạo của mình.

Dư Đỉnh Tân gật gù:

- Cũng có thể như thế lắm chứ chẳng không đâu. Chúng ta thử xem nếu không hiệu quả thì mai lên đường trở về Phong Bảo cũng chẳng muộn màng gì. Vậy thì cứ cử hàng tổng táng phải chăng?

- đúng như vậy...

Vào giữa đêm cử hành đám tang ma là một chuyện ly kỳ nhất trên cõi thế gian này.

Song Du Đỉnh Tân đã quyết định rồi nên đám chôn cất cứ tiến hành theo thời khắc đã định.

Một chuyện hết sức quái gở là trong đám tang có hai chiếc lồng đèn to lớn đi phía trước.

Trên hai chiếc lồng đèn này có đề ba chữ máu: Đại Hành Quyết!

Các người đưa đám không một ai để tang cho nạn nhân cả, lại cũng không kèn không trống rìng rang như những đám tang khác thông thường trong thiên hạ.

Đoàn người đưa ma lặng lẽ ra ngoài thành.

Lúc này trời đã khuya, người đi thừa thốt nên cũng chẳng ai còn thức để mà tò mò.

Tới cửa thành Du Đỉnh Tân sai người lo lót chút ít tiền cho người giữ cửa, liền đó cửa thành mở ra.

Cách ngoại thành chừng vài dặm là khoảng đất Hoàng Thổ, đó là một bãi tha ma rộng lớn.

Bãi tha ma này chôn cất những người chết bất đắc kỳ tử, gần hoàng hôn hoặc đêm khuya thanh vắng những người dân yếu bóng vía chẳng một ai dám đi ngang, vô chỗ này.

Vàng trắng khuya lạnh như tuyết giá, toả sáng mờ hồ, chiếu trên những ngôi mộ hoang trông thật hãi hùng.

Có một ngôi mộ sụp một bên lòi ra chiếc quan tài bằng ván, thêm vào những bầy đom đóm tắt chiếu đậu gần đó tạo thêm vẻ ghê rợn của vùng tử địa hoang vu.

Đây quả chẳng khác nào một thế giới của loài ma vậy.

Một lát sau, bọn người đưa ma đã tới bãi đất hoang lạnh Hoàng Thổ.

Nơi đây có một dãy huyết đã được đào sâu từ bao giờ. Bọn người hạ quan tài xuống đó.

Họ lẳng lặng đắp mộ lên cao, không ai nói với ai lời nào, vì nơi đây âm khí quá nặng nề.

Vun ngôi mộ xong, bọn họ cắm hai chiếc lồng đèn đề chữ Đại Hành Quyết lên đầu mộ.

Ánh sáng mờ ảo của hai chiếc lồng đèn tang ma chiếu dưới ánh trăng lạnh lùng trông càng thê lương khủng bố.

Mấy chữ máu nổi bật lên như tử thần đang chờ đón tiễn đưa những linh hồn thể nhân qua cõi khác.

Lúc bấy giờ,

Đường Thế Dân, Dư Đỉnh Tân, Hồ Đại Minh đã âm thầm chia nhau ẩn núp ba nơi khác nhau trong bãi tha ma.

Trên dọc đường đưa quan tài tới huyết không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cả.

Xem thế cũng biết nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết là người không dễ dàng gì dẫn dụ. Đây lại là một chuyện càng đáng kinh sợ hãi hùng hơn nữa.

Sương giữa trời khuya làm ướt cả áo quần ba người núp ba vị trí khác nhau.

Nửa đêm trên bãi tha ma sặc mùi tử khí âm hồn khiến cho con người càng thêm khó chịu phập phồng.

Bọn Đường Thế Dân, Dư Đỉnh Tân, Hồ Đại Minh nhẫn nại chờ xem chuyện lạ có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết sẽ xuất hiện trong giờ tới đây là người ra sao?

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ:

- Lúc nãy người đàn ông chủ trại hòm bảo rằng nhân vật Đại Hành Quyết là phái nữ, vậy là mối hiểm nghi của Phong Bảo về ta không cần giải thích đã rửa sạch đi rồi. Ta chẳng còn phải lo ngại điều này nữa.

Bộp Bộp ...

Ý niệm của Đường Thế Dân chưa kịp chấm dứt thì thình lình nghe hai tiếng khô rợn nổi lên. Trong hai tiếng bộp bộp đó thì hai chiếc lồng đèn đề chữ Đại Hành Quyết phụt tắt.

Biết sắp có biến cố xảy ra, nhân vật khủng bố kia xuất hiện, Đường Thế Dân khẩn trương tinh thần. Máu huyết trong người chàng cơ hồ ngưng chảy, hơi thở đọng lại, chàng mím chặt môi vận công.

Cặp mắt của Đường Thế Dân gắn ngay hai chiếc lồng đèn phụt tắt đó, trong khi thính lực vận đến cực độ nghe ngóng quanh mình chờ biến cố đột khởi bất cứ lúc nào.

Đồng thời Đường Thế Dân thò tay vào lưng đặt ngay chuôi thanh trường kiếm để kịp thời rút ra khỏi vỏ. Chàng chờ nhân vật Đại Hành Quyết xuất hiện xem hắn thuộc giống người gì lại ghê tởm dường đó.

Song cũng là một chuyện quái lạ.

Một chập khá lâu trôi qua.

Vẫn chưa thấy người khổng bố máu tanh kia xuất hiện, bãi tha ma vẫn im lìm.

Đường Thế Dân kinh dị tột độ thầm nghĩ:

- À, hắn đã dùng thứ thủ pháp gì có thể bắn tắt hai chiếc đèn trên ngôi mộ? Hiển nhiên phải là kẻ võ công cao thâm siêu việt giang hồ mới có thể từ xa bắn tắt hai chiếc đèn như vậy.

Bầu không khí trong bãi tha ma bây giờ lại càng thấy khủng bố, ghê rợn hơn trước.

Tuy hiểu rõ nhân vật Đại Hành Quyết kia chắc cũng là loài người như những người khác, nhưng trong khung cảnh thế giới loài ma này, họ tưởng tượng hắn chỉ là một oan hồn đòi mạng. Bởi vì trên cõi thế gian này, người sợ ma quỷ là một định lý bất di bất dịch.

Dù cho kẻ nào gan dạ cách mấy, võ công cao siêu tới đâu, ở trong bầu không khí này cũng phải khiếp người.

Bọn Đường Thế Dân, Dư Đỉnh Tân, và Hồ Đại Minh là ba nhân vật võ lâm can trường đầy đủ nhưng trong khung cảnh này cũng không khỏi hồi hộp bàng hoàng.

Nhất là Hồ Đại Minh hình như trong lòng của hắn có cái gì sợ hãi từ trước nên càng ghê sợ hơn nhiều. Cặp mắt hắn lảo liên nhìn về phía ngôi mộ Châu Côn vừa an táng, trong khi tay hắn cầm sẵn thanh kiếm. Hắn sẵn sàng chiến đấu với kẻ thù bất cứ lúc nào.

Dư Đỉnh Tân cũng khẩn trương tột độ, hai là xạ nhãn nhìn chăm chặp về phía ngôi mộ. Hắn đợi chờ nhân vật quái gở thần bí khổng bố kia xuất hiện. Hơi thở cơ hồ ngưng đọng lại.

Thình lình trong lúc đó,

Một loạt tiếng lanh lảnh ré lên phá tan bầu không khí nặng trĩu nghẹt thở của bãi hoang vu.

Tiếng ré này không giống người, tựa hồ như loài ma quỷ từ dưới mộ đưa lên khiến ai ai cũng phải rùng mình, rợn tóc gáy.

Thanh âm lạnh lùng vang trên bãi tha ma thật lâu, vọng từ bốn phía.

Đường Thế Dân can trường tốt bụng, tuy hơi sồn dạ nhưng vẫn gấp lên:

- Hãy tới đó xem sao.

Nghĩ chưa kịp dứt chàng đã thi triển thân pháp kỳ tuyệt nhắm hướng phát ra tiếng ma quái phóng tới.

Dư Đỉnh Tân thấy rõ cũng đồng thời phóng mình theo để hỗ trợ Đường Thế Dân.

Chỉ có Hồ Đại Minh không phóng theo hai người.

Chợt nghe tiếng thất thanh của Hồ Đại Minh khiến Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân quay mình trở lại.

Nơi Hồ Đại Minh ẩn núp là một đám cỏ hoang phía sau một ngôi mộ cao khá kín đáo,

Dư Đỉnh Tân và Đường Thế Dân đồng loạt phóng mình đến nơi, đáp xuống đứng hai bên Hồ Đại Minh. Hai người quét mắt một lượt xem chuyện gì xảy ra mà Hồ Đại Minh lại kêu quái gở như thế.

Qua ánh sáng mập mờ của ánh trăng soi, chỉ thấy bộ mặt của Hồ Đại Minh biến đổi khác thường.

Tuy không nhận rõ màu da của hắn nhưng với cặp mắt thất thần cũng đủ rõ hắn vừa gặp điều gì chẳng lành xảy ra. Đồng thời toàn thân Hồ Đại Minh rung động không ngừng, phải vịn lấy ngôi mộ mới khỏi ngã.

Dư Đỉnh Tân kinh hãi xê mình lại nhìn coi Hồ Đại Minh có bị thương tích gì không.

Trên mình Hồ Đại Minh chẳng thấy có thương tích gì hết mà cứ run lên bần bật.

Dư Đỉnh Tân khích động:

- Hồ giáo luyện, chuyện gì xảy ra?

Hồ Đại Minh hãy còn kinh sợ đến chết khiếp cả người nên chưa thể hé môi trả lời được.

Hắn đưa mắt nhìn quanh như đang tìm ai vậy.

Đường Thế Dân biết đã có chuyện chẳng lành xảy ra cho Hồ Đại Minh, quét mắt nhìn quanh.

Chàng cố tìm một bóng dáng thấp thoáng đâu đó là chàng sẽ bắn mình tới lập tức. Song toàn thể bãi tha ma hoang vắng tiêu sơ, không thấy chiếc bóng nào thoáng hiện cả.

Tâm trường Đường Thế Dân khẩn trương, chờ xem Dư Đỉnh Tân hỏi Hồ Đại Minh.

Dư Đỉnh Tân chờ cho Hồ Đại Minh lấy lại được phần nào sự bình tĩnh, bấy giờ mới hỏi:

- Hồ giáo luyện, sự thật chuyện gì vừa xảy ra?

Hồ Đại Minh không đáp, chỉ giơ cánh tay lên, run run như vừa bị chúng thương hàn.

Hắn đưa tới trước mặt Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân.

Hai người lấy mắt nhìn qua coi Hồ Đại Minh đang nắm món vật gì trong bàn tay của hắn.

Sau khi nhận ra món vật dưới ánh trăng lạnh lẽo như tuyết sương, bất giác Đường Thế Dân kêu lên:

- Quái khí!

Thật vậy, bàn tay của Hồ Đại Minh đang nắm một món quái khí khủng bố máu tanh.

Chính món quái khí từng giết chết Châu Côn và vị Chấp Pháp của Phong Bảo vừa rồi. Nay quái khí thần bí khủng bố này lại nằm trong bàn tay của Hồ Đại Minh, câu chuyện đâu có giản dị được.

Hiển nhiên khỏi nói cũng biết quái khí kia là dấu hiệu tử ảnh của nhân vật Đại Hành Quyết rồi!

Nhưng tại sao Hồ Đại Minh lại có món quái khí này trong tay?

Đường Thế Dân khích động:

- Lão giáo luyện, hắn có hiện hình ra không?

Hồ Đại Minh lắc đầu:

- Không, chẳng thấy ai cả.

Dư Đĩnh Tân hỏi:

- Thế tại sao món quái khí kia lại ở trong lòng bàn tay của Hồ giáo luyện?

Hồ Đại Minh lắc đầu:

- Không hiểu tại làm sao cả. Lúc nãy tẻ chúc thấy trong người có hơi lạ, hình như có một cái gì, đưa tay lên sờ vào lưng thì mới phát giác món quái khí này.

Đường Thế Dân lạ lùng:

- Lạ thay, chẳng lẽ món quái khí này lại là của lão tiền bối Châu Côn nay lọt vào tay Hồ giáo luyện?

Hồ Đại Minh lắc đầu:

- Không đúng vậy, đây là cây quái khí mới.

Lão trao món quái khí cho Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân nhận món quái khí đưa dưới ánh trăng soi chiếu nhìn xem có gì lạ chẳng.

Chỉ thấy trên mặt món quái khí kia có đề số 17, Hồ Đại Minh, Tổng giáo luyện của Phong Bảo.

Đường Thế Dân rung động toàn thân, kêu lên:

- A, nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết nữa đây.

Thật là câu chuyện ngoài sức tưởng tượng của mọi người, không ai có thể tin như thế được.

Bởi vì một nhân vật cao cấp trong toà Phong Bảo, võ công cao cường như Hồ Đại Minh mà đến cả món vật cài vào người từ bao giờ chẳng hề hay biết quả là một chuyện phi thường.

Nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết đã dùng thủ pháp gì giắt món quái khí vào mình Hồ Đại Minh?

Không lẽ Đại Hành Quyết chỉ là một bóng ma ẩn hiện phi thường không thể nào trông thấy?

Khiến cho mọi người ai ai cũng khiếp sợ trước sự xuất quỷ nhập thần của nhân vật khủng bố máu tanh kia.

Nay Hồ Đại Minh đã bị món quái khí ghi số mười bảy, dĩ nhiên đó là lời báo hiệu hành hình của Đại Hành Quyết.

Vị lão chấp pháp của Phong Bảo còn không thoát khỏi tử vong thì Hồ giáo luyện làm thế nào tránh khỏi cái chết như hai người trước.

Song nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết sẽ lấy mạng của Hồ Đại Minh như thế nào.

Tại sao đối phương cứ mãi tìm giết những bậc cao danh trong Phong Bảo?

Quả thực là câu chuyện dị thường.

Hễ cái chết trong một trận giao tranh khốc liệt nào đó vẫn còn đủ can trường nhìn thấy một cách thần nhiên.

Còn cái chết đến từ từ đầy vẻ khủng bố thần bí quái đản như thế này thật khiến cho ai cũng phải run sợ.

Đường Thế Dân nhìn qua một lượt món quái khí rồi trao sang cho Dư Đỉnh Tân:

- Tổng quản hãy nhìn xem.

Dư Đỉnh Tân nhìn trên món quái khí, một chập thờ dài:

- Quả thật không thể tưởng tượng được. Nếu là người có võ công thủ pháp kỳ diệu tới đâu cũng không thể nào giờ trò chơi quái đản đến mức độ này.

Nếu đúng như thế thì khắp trong giang hồ này, nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết kia muốn giết bất cứ người nào há chẳng như thò tay lấy đồ trong túi hay sao.

Những lời của Dư Đỉnh Tân càng khiến cho Hồ Đại Minh run rợ hơn nữa, tia mắt của hắn quét nhìn tứ phía.

Lão sợ nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết có thể xuất hiện bất cứ lúc nào và sẽ ra tay thần tốc.

Chẳng những Hồ Đại Minh sống trong tình trạng hải hùng không ngớt mà luôn cả Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân cũng bàng hoàng trong lòng, bốn mắt cứ quét nhìn tứ hướng.

Tâm trường của họ khẩn trương đến tột độ.

Qua một chớp chột Dư Đỉnh Tân cất giọng trầm trầm nói với Hồ Đại Minh:

- Hồ giáo luyện, đối phương đã gởi món quái khí để dọa hiền huynh, như vậy theo tiểu đệ thì hiền giờ hiền huynh đã có thể biết nhân vật khủng bố kia là ai rồi. Có phải như vậy chẳng?

Hồ Đại Minh lắc đầu:

- Quả tình tiểu đệ chưa hiểu làm sao cả, nhân vật nào có thù oán với tiểu đệ và đây là chuyện ân oán giang hồ từ bao giờ.

Dư Đỉnh Tân nói:

- Từ trước đến giờ hiền huynh và lão Hành Pháp có một mối oán thù gì sâu xa hay không? Hiền huynh hãy nghĩ thật kỹ lại xem.

Ngẫm nghĩ một lúc Hồ Đại Minh lắc đầu:

- Tiểu đệ nghĩ không ra rồi. Trước nay tiểu đệ đâu có ân oán giang hồ nào đến phải thâm cừu như thế?

Dư Đỉnh Tân chột nói:

- Vậy có lẽ nào nhân vật khủng bố bạo tàn Đại Hành Quyết kia bày cách giết người để tiều khiển?

Đột nhiên Hồ Đại Minh quát lên như thú dữ bị thương:

- Đại Hành Quyết! Người vốn thật là người hay ma, hãy xuất hiện cùng ta giao đấu trăm chiêu.

Một người đã tới lúc kinh hoàng tột độ thì thường có cái biểu hiện điên cuồng, quái gở như Hồ Đại Minh.

Chính Hồ Đại Minh trong tình trạng tâm thần hốt hoảng rồi phát sinh ra như thế đó.

Lạ thay.

Thình lình trong thời khắc đó, một loạt tiếng cười lạnh lùng như quỷ mỹ nổi lên.

Loạt cười kéo dài một chớp, song vẫn không sao định hướng được phát ra từ phía nào.

Đồng thời thanh âm quỷ my kia vốn thật là nam hay nữ cũng chẳng thể nào nhận ra được.

Bấy giờ trên hoang địa tha ma đầu đầu cũng là ngôi mộ trùng trùng điệp điệp cũng không thể phát giác nơi ẩn núp của giọng cười quỷ dị rợn tóc gáy kia.

Hắn là người hay ma và đang ẩn núp vị trí nào.

Hồ Đại Minh giống như người đã cười trên lưng cộp nhảy xuống chắc chắn bị cộp tha nên trông ra có vẻ liều lĩnh hơn trước.

Hắn trừng cặp mắt sáng ngời vào màn đêm như muốn chọc thủng bầu u tối để tìm nhân vật vừa phát ra giọng cười quái gở đó.

Hắn thét to:

- Đại Hành Quyết! Nếu người có gan dạ thì hãy mau xuất hiện cùng ta giao đấu trăm hiệp, cứ ẩn núp mãi trong bóng tối sao đáng gọi là anh hùng cao thủ.

Thanh âm giọng cười kia đã dứt hẳn từ lâu rồi chẳng còn nghe tăm dạng tiếng gì nữa cả.

Giọng nói của Hồ Đại Minh dội vào vách rền đi nhưng chẳng thấy có phản ứng chi hết.

Dư Đỉnh Tân tiếp theo lời nói của Hồ Đại Minh:

- Bằng hữu, chẳng hạn bằng hữu là phái nam hay phái nữ, nhân vật như thế nào trong chốn giang hồ thấy cũng nên xuất hiện đường đường chính chính thương lượng với nhau, chứ sao lại lẩn mặt trong bóng tối, hử chẳng là kém sự quang minh sao? Tại hạ muốn biết bằng hữu đã có cựa thù gì với người trong bốn bảo, tại sao theo hãm hại mãi như thế?

Nhưng mặc cho Dư Đỉnh Tân nói gì thì nói, giọng quỷ my kia biệt đi từ lâu không đáp.

Chờ một chập không thấy trả lời, biết có hỏi nữa cũng vô ích, Dư Đỉnh Tân nói:

- Thôi chúng ta hãy rời khỏi chốn hoang đại này. Chúng ta hãy lấy sức ba người hợp lại xem đối phương hành động như thế nào cho biết.

Quái gở làm sao.

Những lời này tuy nhỏ song hình như bị người thần bí khủng bố kia nghe lọt vào tai.

Hắn cười lên lạnh lẽo như ma quỷ chốn âm ty hiện về, nhưng giọng cười đã xa hơn lúc trước.

Lần này hình như Đường Thế Dân nhắm được phương hướng của đối phương, nắm chặt thanh trường kiếm phóng mình về hướng đó.

Song khi chàng tới nơi thì tuyệt nhiên chẳng thấy một chiếc bóng nào.

Đường Thế Dân thất vọng vô cùng.

Chàng cùng Dư Đỉnh Tân quay vào trong.

Đêm càng khuya.

Cảnh vật đó đây lặng lẽ như tờ nhưng bầu không khí khẩn trương tột độ.

Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân luôn luôn túc trực bên cạnh Hồ Đại Minh không rời một bước.

Hai người canh chừng nghiêm ngặt, sẵn sàng đối phó với nhân vật khủng bố bất cứ lúc nào.

Thỉnh thoảng ba người đưa mắt nhìn nhau mà chẳng thốt ra lời nào cả.

Phần Hồ Đại Minh là nạn nhân sắp tới của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết nên thần tình căng thẳng cực độ.

Cặp mắt của hắn trùng trùng nhìn ra bốn phía không ngớt, đồng thời vận thính lực tinh vi nghe ngóng.

Rồi đây trong những giờ phút sắp tới không biết lúc nào hắn có bị lưỡi đao thần bí nọ đâm vào cổ họng của hắn cũng hun hút như những nạn nhân vừa rồi chẳng.

Sau đó nhân vật quái gở khủng khiếp kia có dùng máu của hắn viết lên vách tường ba chữ đồ Đại Hành Quyết chẳng?

Hồ Đại Minh cảm thấy hiện giờ vũ trụ tuy mênh mông lớn rộng, non sông tuy bát ngát bao la nhưng không có chỗ an toàn cho hắn dung tẩm thân nhỏ bé này.

Từ Mẫn Tam cho đến Châu Côn đều chết một cách bí mật và ở nơi có thể gọi rằng rất an toàn.

Vậy mà hai người kia cũng không tránh khỏi, với hãn đầu có thể bảo bất khả xâm phạm được.

Cuối cùng rồi thì trời cũng mờ mờ sáng.

Một đêm dài đầy hải hùng, ghê sợ đã trôi qua.

Vẫn chưa thấy gì cả!

Nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết đã sai lời hẹn rồi chăng?

Hoặc vì sự canh phòng quá cẩn mật của bọn Dư Đỉnh Tân mà hãn không tài nào xuất hiện thì hành thủ đoạn?

Hồ Đại Minh nhẹ nhõm trong lòng, Dư Đỉnh Tân bước lại nói:

- Hồ giáo luyện, như vậy là một đêm đã trôi qua.

Hồ Đại Minh chỉ khe khẽ gật đầu mà không đáp lời.

- Đường hiền đệ, hãy ngồi đây với Hồ giáo luyện, ngu huynh ra kia dắt mấy con ngựa tới sẵn trước cửa, lát nữa chúng ta sửa soạn lên đường cho sớm.

Đường Thế Dân gật đầu:

- Xin tuân lệnh đại Tổng quản.

Nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó, Hồ Đại Minh lắc đầu, vội vã nói với Dư Đỉnh Tân:

- Không cần cho lắm, chờ trời thật sáng chúng ta cùng tới tàu dắt ngựa ra lên đường cũng chẳng muộn màng gì.

Dư Đỉnh Tân nghe Hồ Đại Minh nói như thế thì hiểu ngay dụng tâm của hãn nh? thế nào rồi.

Chỉ vì tấm lòng hoài nghi của Hồ Đại Minh đối với Đường Thế Dân chưa dứt trong lòng.

Hãn cho Đường Thế Dân chính là nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết và hết sức để tâm theo dõi từ hôm qua.

Song Dư Đỉnh Tân hiểu rõ Đường Thế Dân. Cứ theo lão, nếu Đường Thế Dân quả là nhân vật Đại Hành Quyết thì Hồ Đại Minh đã mất mạng từ đêm qua rồi. Nhưng hiện giờ Hồ Đại Minh đã nghi ngờ Đường Thế Dân quá sâu sắc thì làm thế nào lão cãi lại cho được. Vì vậy Dư Đỉnh Tân làm thinh chẳng nói năng chi.

Riền Đường Thế Dân thì không nghĩ ngợi đến chuyện này vì chàng cho mình đường đường chính chính.

Chàng chợt bảo:

- Vậy thì tại hạ cần đi một chút.

Trong bụng Hồ Đại Minh vốn nghi sảng Đường Thế Dân, nên nhất cử nhất động của chàng hẳn vẫn lưu tâm.

Hắn hỏi chàng:

- Đường thiếu hiệp đi đâu vậy?

- Tại hạ ra ngoài kia một chút, nghe bụng có hơi đau.

Nói xong thì Đường Thế Dân đi. Bấy giờ Hồ Đại Minh mới bày tỏ tâm sự mình với Dư Đỉnh Tân:

- Dư Tổng quản, tiểu đệ vẫn còn thắc mắc hoài nghi mãi đây.

Dư Đỉnh Tân hỏi:

- Phải chăng Hồ giáo luyện hoài nghi gã Đường Thế Dân này là nhân vật Đại Hành Quyết?

Hồ Đại Minh gật đầu:

- Đúng vậy.

- Nguyên nhân nào Hồ giáo luyện lại nghi Đường thiếu hiệp?

- Nguyên nhân những vụ án xảy ra liên tiếp đều nhằm lúc phát sinh gã Đường Thế Dân tới Phong Bảo, như vậy, chẳng phải gã thì còn là ai vào đây nữa.

Dư Đỉnh Tân nói:

- Lúc tối người quản lý trại hòm khia từng bảo có một nhân vật tới đặt hàng. Đó là một người đàn bà che khuất nửa mặt không thể nhìn ra, như thế làm thế nào bảo rằng Đường thiếu hiệp.

Hồ Đại Minh ngẫm nghĩ gật đầu đáp:

- Chuyện này cũng chẳng khó khăn gì, nếu gã Đường Thế Dân muốn hành thủ bí mật, giết người vô tung tích để còn tiếp tục thêm thì gã có thể là đồng lõa với ả đàn bà kia. Ắn ở phía ngoài hành thích, gã ở trong làm nội ứng có tiện lợi không?

Dư Đĩnh Tân hỏi:

- Nói như thế hiện nay Hồ giáo luyện quả quyết Đường Thế Dân chính là nhân vật thần bí Đại Hành Quyết đó chẳng?

- Tại hạ chỉ còn trong vòng hoài nghi cần phải theo dõi cho chính xác trước khi kết luận sau cùng.

- Vậy còn giọng cười lạnh lùng trên bãi tha ma đầy gò mả hồi đêm qua. Hồ giáo luyện ó thể cắt nghĩa như thế nào?

Hồ Đại Minh vừa nhìn chùng chùng ngoài cửa phòng, vừa ngẫm nghĩ. Sau đó trả lời câu hỏi của Dư Đĩnh Tân:

- Cứ theo tại hạ nghĩ thì gã Đường Thế Dân này thừa lúc chúng ta lơ tâm, gã gắn món quái khí trên lưng của tại hạ, chờ cho đến lúc ra ngoài bãi tha ma tại hạ mới vô tình phát giác, rồi khi tại hạ hét lên thì giọng cười của đồng bọn gã ắp núp đầu đó phát ra để tạo thêm vẻ thần bí run sợ cho tại hạ vậy. Như thế có thể bảo rằng từ trước tới nay những vụ huyết án xảy ra gã đều có mang đồng lõa theo bên mình đầu đó để hỗ trợ.

Dư Đĩnh Tân cười lạt:

- Như thế, đã chứng tỏ Hồ giáo luyện quả quyết cho Đường Thế Dân là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết rồi chứ còn gì nữa.

Hồ Đại Minh lạnh lùng:

- Giấy mỏng không thể nào bọc được lửa mà chẳng có ngày cháy phừng lên, chuyện này nay mai sẽ ra sự thật.

Trong khi nói những lời này đột nhiên bộ mặt Hồ Đại Minh hiện lên nét quái dị. Chỉ vì hần thấy bụng mình đau nhói lên.

Dư Đĩnh Tân nhận thấy ngạc nhiên hỏi:

- Hồ giáo luyện thế nào?

Hồ Đại Minh nhăn mặt:

- Tại hạ nghe bụng có hơi đau.

Dư Đỉnh Tân nín không nổi bật cười thành tiếng.

Hồ Đại Minh đã mang danh là nhân vật quan trọng trong Phong Bảo mà bị Đại Hành Quyết đe dọa đến luôn cả đau bụng cũng chẳng dám ra ngoài bờ bụi, nghĩ thật buồn cười.

Đây là một chuyện lạ trong võ lâm.

Sau đó Dư Đỉnh Tân nghiêm nghị:

- Trên kia là chỗ nào, vậy để bản chước theo Hồ giáo luyện đứng phía ngoài canh chừng cho.

Nói rồi Dư Đỉnh Tân tiến đi trước, Hồ Đại Minh theo sau. Dư Đỉnh Tân đứng ngoài canh phòng rất nghiêm ngặt. Hắn ngại nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết xuất hiện bất ngờ giết chết Hồ Đại Minh.

Phòng cầu ở phía trên góc cửa nhưng phải quanh qua cái góc cửa ấy mới vào trong được.

Hồ Đại Minh nghe trong bụng đau quặn thắt, tiến đi thật nhanh vào phía trong cửa.

Chợt trông thấy một tên tiểu nhị tay ôm chiếc mền lớn đang bước qua ngạch cửa, chạm vào người Hồ Đại Minh.

Hai người đụng nhau một cái.

Hồ Đại Minh nổi giận nói:

- Gã này sao to gan như thế

Đột nhiên khi thét đến đây, Hồ Đại Minh cảm thấy huyết đạo trên mình tê liệt. Những lời nói tiếp theo không còn nghe được nữa, đồng thời thân hình đã như khúc gỗ rồi. Song thần trí của Hồ Đại Minh hãy còn tỉnh táo minh mẫn như biết chuyện không lành sắp xảy đến cho mình rồi.

Tâm trường hắn khủng khiếp song chẳng biết phải đối phó cách nào vì đầu còn đụng đây được nữa.

Trong khi ấy Dư Đỉnh Tân đứng phía ngoài chẳng hề hay biết chi cả, chỉ thấy tên tiểu nhị ôm chiếc mền mà thôi.

Lão tổng quản đầu có lưu tâm tới chuyện nhỏ nhen này, vì trong khách điểm tiểu nhị tới lui là chuyện thường tình.

Cùng giữa thời khắc đó.

Một con dao sáng ngời từ trong chiếc mền nơi bàn tay gã tiểu nhị nhanh nhẹn đâm ngay vào giữa yết hầu Hồ Đại Minh.

Còn tên tiểu nhị thì cũng vờ nói lí nhí gì đó vài câu rồi bước ra ngoài.

Sau đó gã biệt dạng luôn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>